

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Vysoké učení technické v Brně**, IČO 00216305, se sídlem Antonínská 548/1, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 7, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2014, č. j. MSMT-36478/2014-1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 9. 2017, č. j. 11 A 91/2015 - 95,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalovaný jako poskytovatel dotace a řídící orgán operačního programu Výzkum a vývoj pro inovace vydal shora označené oznámení o nevyplacení části dotace (dále jen „napadené oznámení“) podle § 14e odst. 1 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech (dále jen „rozpočtová pravidla“), jelikož shledal ze strany žalobce jakožto příjemce dotace a zadavatele veřejné zakázky „*Rekonstrukce a dostavba areálu VUT v Brně Purkyňova 118*“ porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných ze zdrojů Evropské unie, neboť zadavatel stanovil v kvalifikační dokumentaci minimální úroveň technického kvalifikačního předpokladu v rozporu s ustanoveními § 6 a § 56 odst. 5 písm. c) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách. Výši nevyplacené části dotace žalovaný stanovil na 10 % částky dotace použité na financování předmětné zakázky, tj. 8.278.251,80 Kč.

[2] Žalobce podal proti postupu žalovaného dne 15. 12. 2014 a 18. 12. 2014 námitky podle přílohy č. 30 *Příručky pro žadatele a příjemce operačního programu Výzkum a vývoj pro inovace 2007-2013*, kterými brojil proti vyúčtování *ex-ante* platby na daný projekt ze dne 4. 12. 2014, a proti napadenému oznámení o nevyplacení části dotace. Dne 8. 4. 2015 bylo žalobci doručeno sdělení žalovaného ze dne 3. 4. 2015, č. j. MŠMT-9114/2015-1, podle kterého žalovaný odmítá žalobcovy námitky ze dne 15. 12. 2014, směřující proti vyúčtování žádosti poskytovatele dotace o *ex-ante* platbu na projekt a v rámci žádosti o *ex-ante* platbu. Následně dne 9. 4. 2015 bylo žalobci doručeno další sdělení žalovaného ze dne 3. 4. 2015, č. j. MŠMT-9118/2015-1, kterým bylo žalobci sděleno, že žalovaný odmítá žalobcovy námitky proti napadenému oznámení o nevyplacení části dotace.

[3] V žalobě podané k Městskému soudu v Praze se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, eventuálně zrušení rozhodnutí žalovaného o námitkách pro jejich nezákonnost. Městský soud usnesením ze dne 6. 9. 2016, č. j. 11 A 91/2015 - 37 poučil účastníky řízení, že úkon žalovaného ze dne 2. 12. 2014, č. j. MSMT-36478/2014-1, bude posuzovat jako rozhodnutí správního úřadu a vyzval žalobce, aby s ohledem na to upravil žalobu a její žalobní petit tak, aby odpovídal danému žalobnímu typu. Žalobce v podání ze dne 30. 9. 2016 uvedl, že oznámení žalovaného o nevyplacení dotace je svou povahou správním rozhodnutím, neboť je v něm vrchnostensky rozhodováno o právech a povinnostech žalobce, která mu byla přiznána rozhodnutím o poskytnutí dotace. Proti takovému rozhodnutí musí být možné bránit se soudní cestou. S ohledem na to navrhl žalobce zrušení rozhodnutí o nevyplacení části dotace ze dne 2. 12. 2014, č. S-0239/11/01, a zrušení rozhodnutí o námitkách ze dne 3. 4. 2015, č. j. MŠMT-9114/2015-1 a č. j. MŠMT-9118/2015-1.

[4] Městský soud v Praze výrokem I. rozsudku ze dne 16. 2. 2017, č. j. 11 A 91/2015 - 53 odmítl žalobu proti sdělení žalovaného ze dne 3. 4. 2015, č. j. MSMT-9114/2015 – 1, výrokem II. rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2015, č. j. MSMT-9118/2015 – 1, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dále výrokem III. žalovanému uložil, aby žalobci zaplatil náhradu nákladů řízení ve výši 2000 Kč a výrokem IV. uložil žalobci uhradit doplatek soudního poplatku v částce 1000 Kč.

[5] Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 17. 5. 2017, č. j. 4 Afs 60/2017 - 40, na základě kasační stížnosti žalovaného rozsudek městského soudu ze dne 16. 2. 2017, č. j. 11 A 91/2015 - 53, ve výrocích II. a III. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že proti rozhodnutí podle § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel, ve znění účinném do 19. 2. 2015, nebyl přípustný opravný prostředek. Městský soud proto věc nesprávně posoudil po právní stránce, pokud zrušil sdělení o vypořádání námitek ze dne 3. 4. 2015, č. j. MSMT-9118/2015-1, a vrátil věc stěžovateli k dalšímu řízení, jelikož rozpočtová pravidla v rozhodném znění vedení řízení o námitkách neumožňovala. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud městskému soudu uložil, aby v dalším řízení opětovně posoudil žalobu v rozsahu směřujícím proti oznámení ze dne 2. 12. 2014 a sdělení ze dne 3. 4. 2015, č. j. MSMT-9118/2015-1. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 6 Afs 2/2016-50, je třeba počátek běhu lhůty k podání správní žaloby spojovat s doručením sdělení o vypořádání námitek proti rozhodnutí podle § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel, jelikož k tíži příjemce dotace nelze přičítat, že na základě nesprávných informací obsažených v *Příručce pro žadatele a příjemce operačního programu*

Výzkum a vývoj pro inovace 2007-2013 využil opravný prostředek, který neexistoval, a odepřít mu právo domáhat se soudní ochrany svých práv.

[6] Městský soud v Praze následně znovu rozhodl tak, že výrokem I. v záhlaví uvedeného rozsudku zastavil řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2015, č. j. MSMT-9118/2015 – 1, výrokem II. napadené oznámení žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému dalšímu řízení a výrokem III. žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3000 Kč. Městský soud poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2017, č. j. 6 Afs 270/2015 – 48, č. 3579/2017 (dále jen usnesení ve věci *Jihočeská univerzita*), z kterého vyplývá, že „*rozhodnutí poskytovatele dotace o pozastavení (krácení) dotace je individuálním správním aktem splňujícím materiální i formální znaky vyžadované § 65 odst. 1 s. ř. s., a může být tedy podrobeno soudnímu přezkumu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu*“.
[7] Ve vztahu ke sdělení žalovaného ze dne 3. 4. 2015, č. j. MSMT – 9114/2015 - 1, městský soud uvedl, že žalobu proti tomuto sdělení odmítl výrokem I. rozsudku ze dne 16. 2. 2017, který nebyl nijak dotčen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2017, č. j. 4 Afs 60/2017 - 40. Řízení o žalobě proti sdělení žalovaného ze dne 3. 4. 2015, č. j. MSMT-9118/2015-1 městský soud zastavil proto, že žalobce s ohledem na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu 17. 5. 2017, č. j. 4 Afs 60/2017 - 40, vzal žalobu proti tomuto sdělení při ústním jednání zpět.

[8] Při posouzení charakteru napadeného oznámení žalovaného městský soud s ohledem na relevantní judikaturu dospěl k závěru, že se jedná o individuální správní akt splňující materiální i formální znaky vyžadované § 65 odst. 1 s. ř. s. a jedná se tedy o rozhodnutí, které může být podrobeno soudnímu přezkumu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 6 Afs 2/2016 - 50, je nutno počátek běhu dvouměsíční lhůty pro podání žaloby počítat ode dne doručení sdělení ze dne 3. 4. 2015 o vypořádání námitek proti rozhodnutí podle § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel. Žaloba podaná dne 2. 6. 2015 tak byla podána v zákonem stanovené dvouměsíční lhůtě, neboť toto sdělení bylo žalobci doručeno dne 9. 4. 2015.

[9] Soud přisvědčil žalobní námitce nepřezkoumatelnosti postupu žalovaného, poukázal na skutečnost, že se žalovaný nevypořádal s námitkou žalobce, že na základě podnětu žalovaného byla provedena daňová kontrola, při níž příslušný finanční úřad žádné pochybení v postupu žalobce nezjistil. Městský soud s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 2 Afs 226/2015 - 39, konstatoval, že ačkoliv se na postup správního orgánu podle § 14e rozpočtových pravidel výslovně nevztahují ustanovení správního řádu, jedná se o veřejnou správu, která se řídí i ve výslovně právem neupravených otázkách základními zásadami a principy, mezi něž nepochybně patří i zásada, podle níž musí v každém případě správní orgán, vystupující vrchnostensky, konkrétně odůvodnit, proč v dané věci postupoval určitým způsobem.

[10] Městský soud poukázal na obsah napadeného oznámení žalovaného a konstatoval, že z něj není zřejmé, jaké stanovisko zaujal žalovaný k tvrzením žalobce ohledně zatřídění staveb do jednotlivých tříd klasifikace Common Procurement Vocabulary, ani jak žalovaný posoudil vlastní obsah tvrzení žalobce. Žalovaný pouze obecně poukázal na

obdobnost staveb při třídění v základních třídách (skupinách). Došlo-li dle názoru žalovaného k pochybení žalobce, měl konkrétně uvést, proč názor žalobce ohledně zatřídění stavby považuje za rozporný se zákonem o zadávání veřejných zakázek. Taková konkrétní úvaha však v rozhodnutí žalovaného chybí. Úvaha poskytovatele o nevyplacení části dotace při postupu podle § 14e rozpočtových pravidel musí být podložena zjištěním o porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie a zároveň musí být při úvaze o tom, zda část dotace nevyplatit, hodnocena kriteria závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení cíle dotace. Využije-li poskytovatel možnosti část dotace nevyplatit, pak z rozhodnutí o nevyplacení části dotace musí být zřejmé, v čem je spatřováno porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek, a to včetně hodnocení závažnosti zjištěného porušení a zhodnocení, zda bude možné v důsledku rozhodnutí cíl dotace dodržet či nikoliv. V napadeném oznámení nebyla kriteria závažnosti a dopadů na cíl dotace hodnocena, není z něj tedy zřejmé, zda a jak na ně žalovaný bral zřetel. Podle městského soudu tak žalovaný v napadeném oznámení sice uvedl závěr, k němuž dospěl, avšak nikoli důvody, které jej k němu vedly, což způsobuje nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

[11] Důvodnou městský soud shledal také námitku, v níž žalobce namítal nerespektování výsledků daňové kontroly prováděné na základě oznámení o opodstatněném podezření na nesrovnalosti/porušení rozpočtové kázně. Podle § 44a odst. 9 věta první a druhá rozpočtových pravidel (ve znění účinném do 19. 2. 2015) ve spojení s § 10 odst. 1 písmeno g) zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, vykonávají správu odvodů za porušení rozpočtové kázně a penále finanční úřady podle daňového řádu. Porušitel rozpočtové kázně má při správě odvodů za porušení rozpočtové kázně postavení daňového subjektu. Pokud tedy žalovaný pojal podezření na porušení rozpočtové kázně v souvislosti s porušením pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie, přitom ve vztahu k těmto skutečnostem byla u žalobce provedena daňová kontrola, byl následně povinen její výsledky respektovat. Zákon svěřil pravomoc autoritativně rozhodnout o tom, zda došlo k porušení rozpočtové kázně, správci daně, jeho závěry je pak poskytovatel dotace vázán. Došel-li v daném případě správce daně k závěru, že se žalobce porušení rozpočtové kázně nedopustil, byl žalovaný povinen platbu dotace v souladu se závěry správce daně vyplatit (k tomu viz také výše uvedené usnesení ve věci *Jihočeská univerzita*). Žalovaný výsledky zprávy o daňové kontrole nerespektoval, v tomto ohledu tak lze podle městského soudu i přes nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného učinit dílčí závěr o jeho nezákonnosti.

[12] S ohledem na výše uvedené se již městský soud nezabýval dalšími žalobními námitkami.

II. Obsah kasační stížnosti

[13] Proti naposledy uvedenému rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž v prvé řadě vyjádřil přesvědčení, že s ohledem na zpětvzetí žaloby proti sdělení stěžovatele ze dne 3. 4. 2015, č. j. MSMT-9118/2015-1, se v posuzované věci jedná o jinou situaci, než které se týkal rozsudek Nejvyššího správního ze dne 30. 11. 2016, č. j. 6 Afs 2/2016 - 50, neboť v této věci bylo napadeno jak opatření podle § 14e rozpočtových pravidel (oznámení o nevyplacení části dotace) ve znění

účinném do 19. 2. 2015, tak navazující sdělení o námitkách. Podle stěžovatele tak je třeba se žalobou zabývat pouze v rozsahu napadeného oznámení stěžovatele, a to rovněž ve vztahu k posouzení uplynutí lhůty pro podání žaloby. Ze zpětvzetí žaloby s ohledem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2017, č. j. 4 Afs 60/2017 - 40, a ze dne 30. 11. 2016, č. j. 6 Afs 2/2016 - 50, je podle stěžovatele patrné, že si žalobce musel být vědom toho, že se v případě námitek nejedná o opravný prostředek. K obdobnému závěru podle stěžovatele došel také Nejvyšší správní soud v rozsudcích č. j. 1 As 51/2010 - 214 a č. j. 7 As 132/2016 - 59. S ohledem na výše uvedené stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že městský soud měl žalobu v části týkající se rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2014 odmítnout pro opožděnost.

[14] Stěžovatel dále městskému soudu vytknul, že ohledně posouzení případu příslušným finančním úřadem vycházel ze skutkového stavu, který neodpovídá skutečnosti. Poukázal na skutečnost, že při jednání před městským soudem dne 7. 9. 2017 stěžovatel městskému soudu sdělil, že příslušný finanční úřad byl o tomto případu v souladu s ustanovením § 14e odst. 2 rozpočtových pravidel informován dopisem ze dne 15. 6. 2015, přičemž doposud nebyla ze strany finančního úřadu zahájena daňová kontrola. Stěžovatel proto ani nemohl nerespektovat výsledky daňové kontroly. V této souvislosti stěžovatel poukázal na rozsudek ve věci sp. zn. 6 A 35/2015 - 54, v němž městský soud uvedl, že poskytovatel dotace by měl v dalším řízení přihlédnout rovněž k závěru finančního úřadu, resp. k míře porušení rozpočtové kázně a tento závěr finančního úřadu zhodnotit s tím, že se co do míry porušené povinnosti pochopitelně nejedná o závazný názor pro poskytovatele dotace, jak hodnotit míru porušení povinnosti.

[15] Další pochybení městského soudu spatřuje stěžovatel v rozhodnutí o nákladech řízení, kdy v rozporu s § 60 odst. 3 s. ř. s. nezohlednil skutečnost, že žalobce vzal žalobu proti sdělení stěžovatele ze dne 3. 4. 2015 zpět a řízení o ní proto bylo zastaveno.

[16] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná zaměstnankyně s vysokoškolským právnickým vzděláním. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] K námitce stěžovatele, v níž zpochybnil včasnost podání žaloby proti oznámení (rozhodnutí) žalovaného ze dne 2. 12. 2014, Nejvyšší správní soud v prvé řadě uvádí, že způsob, jakým je třeba přistoupit k posouzení této otázky, byl vytyčen již v předchozím rozsudku zdejšího soudu ze dne 17. 5. 2017, č. j. 4 Afs 60/2017 - 40, v této věci, v němž Nejvyšší správní soud v bodě 28 vyslovil, že *„podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze*

dne 30. 11. 2016, č. j. 6 Afs 2/2016 - 50, je třeba počátek běhu lhůty k podání správní žaloby spojovat s doručením sdělení o vypořádání námitek proti rozhodnutí podle § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel, jelikož k tíži příjemce dotace nelze přičítat, že na základě nesprávných informací obsažených v Příručce pro žadatele a příjemce operačního programu Výzkum a vývoj pro inovace 2007-2013 využil opravný prostředek, který neexistoval, a odepřít mu právo domáhat se soudní ochrany svých práv." Městský soud proto postupoval správně, když na tento závěr v odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku poukázal a při posouzení včasnosti žaloby z něj vycházel. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s městským soudem konstatuje, že žaloba byla podána včas (ve dvouměsíční lhůtě stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s.), neboť sdělení žalovaného o vypořádání námitek bylo žalobci doručeno dne 9. 4. 2015 a žaloba byla podána dne 2. 6. 2015.

[20] Námitka stěžovatele, že ze zpětvzetí žaloby proti sdělení žalovaného ze dne 3. 4. 2015, č. j. MSMT-9118/2015 – 1, je s ohledem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2017, č. j. 4 Afs 60/2017 - 40, a ze dne 30. 11. 2017, č. j. 6 Afs 2/2016 - 50, patrné, že si žalobce musel být vědom toho, že se v případě námitek nejedná o opravný prostředek, je nedůvodná, neboť uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu, v nichž se zdejší soud povahou námitek zabýval a vyslovil závěr, že nepředstavují opravný prostředek, byly vydány více než rok poté, co žalobce podal žalobu. Žalobce tudíž při podání žaloby nemohl předvídat, že námitky nepředstavují opravný prostředek. Naopak je logické, že s ohledem na obsah *Příručky pro žadatele a příjemce operačního programu Výzkum a vývoj pro inovace 2007-2013* považoval námitky za opravný prostředek. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek ze dne 30. 11. 2016, č. j. 6 Afs 2/2016 - 50, v němž zdejší soud judikoval, že „*jestliže byl v dotačních podmínkách závazných pro příjemce dotace v rozporu se zákonem zakotven opravný prostředek proti postupu poskytovatele dotace, musí soudy respektovat princip důvěry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci, posuzují-li, zda byl určitý procesní prostředek ochrany práva podán řádně a včas [§ 46 odst. 1 písm. b) a § 72 odst. 1 s. ř. s.].*" Ostatně také městský soud ve svém předchozím rozsudku ze dne 16. 2. 2017, č. j. 11 A 91/2015 - 53, k námitkám s ohledem na obsah uvedené příručky přistoupil jako k opravnému prostředku vedoucímu k vydání konečného rozhodnutí žalovaným.

[21] Nejvyšší správní soud v bodě 27 svého předchozího rozsudku v této věci ze dne 17. 5. 2017, č. j. 4 Afs 60/2017 - 40, uvedl, že „*proti rozhodnutí podle § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel, ve znění účinném do 19. 2. 2015, nebyl přípustný opravný prostředek. Ačkoliv sdělení o vypořádání námitek ze dne 3. 4. 2015 bylo vydáno již za účinnosti zákona č. 25/2015 Sb., který do rozpočtových pravidel zavedl institut námitek proti rozhodnutí podle § 14e odst. 1, podle přechodného ustanovení v čl. II zákona č. 25/2015 Sb., se právní vztahy vzniklé z rozhodnutí o poskytnutí dotace vydaných přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona posuzují podle rozpočtových pravidel v dosavadním znění. Navíc řízení o úkonu stěžovatele dle § 14e rozpočtových pravidel bylo skončeno již oznámením ze dne 2. 12. 2014, tedy za účinnosti staré právní úpravy, a aplikace novelizovaného znění § 14e rozpočtových pravidel tak vůbec nepřichází v úvahu.*" Věc je tedy i po zpětvzetí žaloby proti sdělení stěžovatele ze dne 3. 4. 2015, č. j. MSMT-9118/2015-1 nadále projednatelná, neboť soudnímu přezkumu podléhá pouze oznámení (rozhodnutí) žalovaného ze dne 2. 12. 2014, nikoli sdělení stěžovatele ze dne 3. 4. 2015, č. j. MSMT-9118/2015-1, které není soudně přezkoumatelným rozhodnutím o opravném prostředku. Stále přitom platí, že tuto skutečnost nemohl žalobce v okamžiku podání žaloby předpokládat. Zpětvzetí žaloby proti sdělení stěžovatele ze dne 3. 4. 2015 proto nic nemění na tom, že při

posouzení včasnosti žaloby je třeba vycházet z okamžiku, kdy žalobci bylo toto sdělení o vypořádání námitek doručeno, a neznamená ani, že v posuzované věci již není možné ohledně včasnosti žaloby vycházet ze závěrů, k nimž Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku ze dne 30. 11. 2016, č. j. 6 Afs 2/2016 - 50, jak stěžovatel namítá v kasační stížnosti.

[22] Poukaz stěžovatele na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 51/2010 - 214 a č. j. 7 As 132/2016 - 59 není příléhavý a nepodporuje argumentaci stěžovatele, neboť tyto rozsudky se týkaly skutkově i právně zcela odlišných věcí (rozsahu poučovací povinnosti správního orgánu vůči účastníkům řízení v řízení o odstranění stavby ve věci sp. zn. 1 As 51/2010 a specifik řízení o vydání a rušení osvědčení zrušení vysokoškolského diplomu ve věci sp. zn. 7 As 132/2016. Závěry, k nimž v nich Nejvyšší správní soud dospěl, tudíž na posuzovanou věc nedopadají.

[23] K námitce stěžovatele, v níž městskému soudu vytknul, že navzdory upozornění zástupkyně stěžovatele při ústním jednání vycházel z tvrzení žalobce, že příslušný finanční úřad neshledal v jeho postupu pochybení, Nejvyšší správní soud uvádí, že ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel přípisem ze dne 15. 6. 2015, č. j. MSMT-21267/2015 – 1, finanční úřad informoval o svém postupu ve věci (nevyplacení části dotace). Žalobce v žalobě upozornil na výsledky daňové kontroly, když uvedl, že stěžovatel se nevypořádal s tím, že na základě jeho vlastního podnětu neshledal finanční úřad po provedené daňové kontrole pochybení. Žalobce však nijak provedení daňové kontroly v žalobě a ani později nedoložil. Stěžovatel u ústního jednání dne 7. 9. 2017 na toto tvrzení žalobce reagoval protichůdným tvrzením, že daňová kontrola ze strany finančního úřadu vůbec provedena nebyla. S ohledem na existenci těchto protichůdných tvrzení účastníků řízení má Nejvyšší správní soud za to, že městský soud nemohl vycházet z toho, že tvrzení žalobce je pravdivé, ale měl jej vyzvat k předložení důkazů k jeho prokázání.

[24] Zároveň je však třeba uvést, že stěžejní důvod pro zrušení napadeného oznámení stěžovatele představovala jeho nepřezkoumatelnost, nikoli výsledky daňové kontroly provedené na základě oznámení (přípisu) stěžovatele ze dne 15. 6. 2015. Stěžovatel přitom v kasační stížnosti závěry městského soudu ohledně nepřezkoumatelnosti oznámení žalovaného žádným způsobem nezpochybnil. Nejvyšší správní soud, který je vázán důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.) se proto ani otázkou přezkoumatelnosti předmětného oznámení žalovaného nemohl zabývat a tento důvod pro zrušení napadeného oznámení stěžovatele shledaný městským soudem tudíž stále platí. S ohledem na výše uvedené nemůže toto pochybení městského soudu při vypořádání tvrzení účastníků řízení ohledně výsledků údajné daňové kontroly představovat důvod pro zrušení kasační stížností napadeného rozsudku městského soudu.

[25] Nejvyšší správní soud v této souvislosti pro úplnost konstatuje, že závěr městského soudu, že poskytovatel dotace je vázán závěry správce daně ohledně toho, zda došlo k porušení rozpočtové kázně, je v obecné rovině správný, neboť jej vyslovil již rozšířený senát v bodě 77 usnesení ve věci *Jihočeská univerzita: „Dojde-li správce daně k závěru, že se příjemce porušení rozpočtové kázně nedopustil, musí poskytovatel platbu dotace, která byla pozastavena z důvodu podezření na porušení rozpočtové kázně v souvislosti s porušením pravidel pro zadávání veřejných zakázek, vyplatit. Nevyplacení dotace bylo skutečně jen*

dočasné. Konstatuje-li však správce daně porušení rozpočtové kázně a vyměří odvod za její porušení, k proplacení dotace nedojde, protože nevyplacená část dotace se započte na vyměřený odvod ve smyslu § 44a odst. 5 písm. b) rozpočtových pravidel. Nevyplacení dotace poskytovatelem je ve spojení s vyměřeným odvodem za porušení rozpočtové kázně jejím trvalým snížením.“

[26] Důvodnou Nejvyšší správní soud neshledal ani námitku stěžovatele, že městský soud rozhodl nesprávně o nákladech řízení, když nezohlednil skutečnost, že žalobce vzal žalobu proti sdělení ze dne 3. 4. 2015 zpět, a řízení o ní proto bylo zastaveno. Při rozhodování soudu o nákladech řízení platí zásada úspěchu ve věci, tj. že účastník řízení, který měl ve věci úspěch, má nárok na náhradu nákladů řízení proti účastníkovi řízení, který byl ve věci neúspěšný. Z výše uvedeného vyplývá, že v posuzované věci bylo možné soudnímu přezkumu podrobit pouze napadené oznámení stěžovatele ze dne 2. 12. 2014. Rozhodující pro posouzení úspěchu ve věci proto byla pouze zákonnost napadeného oznámení a způsob, jakým městský soud rozhodl o žalobě proti sdělení ze dne 3. 4. 2015, nemá na posouzení úspěchu účastníků v řízení žádný vliv. Oznámení žalovaného ze dne 2. 12. 2014 bylo zrušeno, městský soud tudíž rozhodl správně a v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., že žalobce byl v řízení úspěšný, a přiznal mu právo na náhradu nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[27] Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je nedůvodná. Z tohoto důvodu soud dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[28] Zároveň soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalobci pak v rámci řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2017

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu